

— На' ти человекъ достоинъ да управи и да нареди работы въ Неаполь, рекохъ те на присмѣхъ.

Но момѣхъ съ едижъ внезапна буйность. — Ако да намѣряхъ, рече, трима само или четырма, които да иматъ сжщхъ доблестъ като мене, и които да искатъ искренно да ми помогнатъ, вы быхте видѣли що можахъ азъ да направѣхъ въ ползъ на народа.

Горкыйтъ говореше искренно и краснорѣчіето му бѣше необоримо. Неговытъ думы омаяхъ не надѣйно двамата онѣзи мжжѣ и ты направихъ най вѣрны служители на опогозъ когото отпснапрѣдъ подгавряхъ. За по дѣятелны спомощницы, Мазаниелъ нито можаше да ся надѣе; защото тѣзи двамата честоиискатели, способны да размирятъ Неаполь издѣно, бѣхъ Доминикъ Перони лихотѣрговецъ, и Іосифъ Палуба не по малко чутовецъ главатаръ на едижъ разбойническхъ четж. И тѣй на сутриньтхъ униженныйтъ рыбаръ бѣше господаръ на всичкый градъ, и имаше най покорливж на заповѣдитъ му войскж, устроенж съсъ чиновницытъ си и съ степеннытъ си подраздѣленія на пълкове.

И най напѣдъ като прѣвзе Кармилскый стѣлпъ прогласи общо и праведно размиреніе противу градътъ. И послѣ като видѣ че всичкый народъ ся притискаше около него на широкжтхъ стѣгж прѣдъ Совѣтный домъ, запала правителственытъ писалища съсъ тѣжмытъ и запискытъ имъ, раздава на войскаритъ си парытъ отъ всичкытъ пълкове, и като възлѣзе на единъ бѣлъ камѣкъ като на стояло (амвонъ), съсъ гласъ ясенъ и разбираенъ отправи къмъ народътъ едно сказаніе което съживи всичкытъ души и раснали всичкытъ сърца. — Бога и Кармилскжтхъ Дѣвж св. Богородицж, выкаше той, имамы свидѣтели на нашитъ теглила и страданія и тѣхъ призовавамы на защитж, сега когато настанж часътъ на отмщението Подиръ като посочи съ рѣжж къмъ жилищата на Испанцытъ, къмъ палатытъ, извыка, и скочи отъ камѣка.